

JE TO STARÁ PÍSEŇ,
VŠICHNI JSOU Z NÍ NESVÍ.
KDO JI ZAČAL, NEVÍM,
JENOM DÁVNO NESPÍM,
POSLOUCHÁM A NESPÍM.

SKLENIČKA V MÝCH PRSTECH
DO RYTMU SE HOUPÁ,
DO HLAVY SE VPÍJÍ
MELODIE HLOUPÁ.

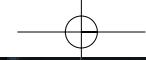
JE TO JEN PÁR TÓNŮ,
KRUTÁ MELODIE.
PROKOUSLA MI DUŠI
JEDOVATÁ ZMIJE.

JE TO JEN PÁR TÓNŮ,
OPILE SE KLÁTÍ,
KLAVÍRISTA ŠKEMRÁ,
AŤ SE ZPÁTKY VRÁTÍ.

DOPŘEDU A ZPÁTKY
OPAKUJE ZNOVA
TĚCH PÁR HROZNÝCH TÓNŮ
A S NIMI STEJNÁ, STEJNÁ SLOVA.

KAŽDÝ DALŠÍ DOUŠEK
JAK VE VODĚ KRUHY,
V ZÁSTUPECH SE ŠINOU
JEDEN, JEDEN JAKO DRUHÝ.

JE TO JEN PÁR TÓNŮ
HEBKÝCH JAKO VÍNO,
NA STRUNÁCH SE HOPOU,
A S KOUŘEM SÁLU SPLYNOU.

ZDENĚK MERTA - STANISLAV MOŠA

SVĚT PLNY ANDĚLU

M U Z I K Á L

REŽIE:
STANISLAV MOŠA

SCÉNA:
JAN DUŠEK j.h.

CHOREOGRAFIE:
VLADIMÍR KLOUBEK j.h.

HUDEBNÍ NASTUDOVÁNÍ:
ZDENĚK MERTA, KAREL CÓN a LENKA CÍSAŘOVÁ

DIRECTOR:
KAREL CÓN

KOSTÝMY:
ANDREA KUČEROVÁ

ASISTENT CHOREOGRAFA:
IVANA KLOUBKOVÁ

HUDEBNÍ SPOLUPRÁCE:
KAREL CÓN a MARTIN KUMŽÁK

ORCHESTR

PIANO: KAREL CÓN - KEYBOARD: KAREL CÓN, BOŘEK NEDOROST, LEOŠ KUBA - BASKYTARA: VLASTIMIL TRILLO ML. - KYTARA: JIŘÍ KUČEROVSKÝ,
IVAN MANOLOV - BICÍ NÁSTROJE: ANTONÍN JULINA ML., ROMAN KOBIELA - KLARINET, TENORSAXOFON: ANTONÍN MÜHLHANSI,
VLASTIMIL TRILLO ST. - TROMBON: MILOŠ ZIEGLER, PETR BLAHA - TRUBKA: HUBERT RATSCHKER, FRANTIŠEK KRÍŽ

ODBORNÁ SPOLUPRÁCE:
Prof. PhDr. MOJMÍR SVOBODA, CSc.

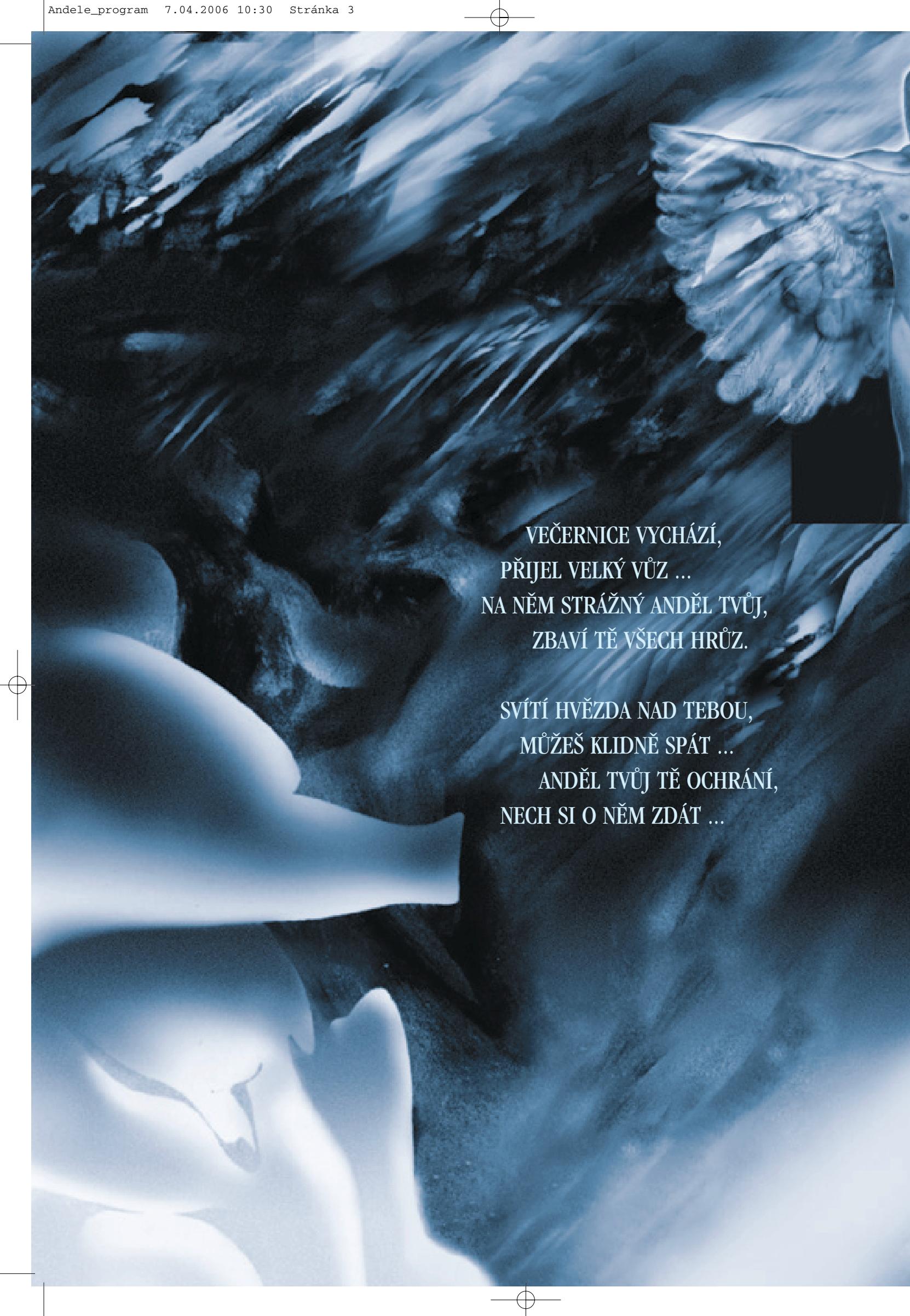
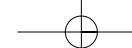
DRAMATURGIE:
TOMÁŠ STEINER a KATARÍNA VACULÍKOVÁ j.h.

PRODUKCE:
ZDENĚK HELBICH

DRUHÁ PREMIERA 56. SEZONY 2000/2001

PREMIÉRY SE KONAJÍ 27., 28. A 29. ŘÍJNA 2000 V MĚSTSKÉM DIVadle BRNO
HRA JE UVÁDĚNA ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČESKÉ REPUBLIKY

A large, atmospheric photograph of a person from behind, wearing light-colored, flowing robes. The person is looking upwards towards a bright, cloudy sky. The overall mood is spiritual and serene. The background is a soft-focus blue and white, suggesting a divine or celestial environment.

VEČERNICE VYCHÁZÍ,
PŘIJEL VELKÝ VŮZ ...
NA NĚM STRÁŽNÝ ANDĚL TVŮJ,
ZBAVÍ TĚ VŠECH HRŮZ.

SVÍTÍ HVĚZDA NAD TEBOU,
MŮŽEŠ KLIDNĚ SPÁT ...
ANDĚL TVŮJ TĚ OCHRÁNÍ,
NECH SI O NĚM ZDÁT ...

Hrdina našeho příběhu Jan je mladý muž se všemi předpoklady budit pozornost svého okolí. Úspěšný klavírista atraktivního zjevu. Kolem takto disponovaných lidí vždy krouží řada obdivovatelů a z množství ctitelek si mohou vybírat dle vlastního gusta. A přece je vše naopak. Opustil kariéru klavíristy, žije osamocen, putuje z místa na místo, klesá stále níže a jde z maléru do maléru. Mnohé vysvětlují pohledy do Janovy minulosti, kdy v dětství se odhalují příčiny jeho vyčeňování ze společenství lidí.

Vysloví-li se slovo láska, zpravidla se vybaví vztah mezi mužem a ženou, kteří jsou poutáni vzájemnou sympatií, jež vrcholí odhodláním ke společnému životu a všemu, co s tím souvisí; včetně odhodlání dát svému vztahu pokračování ve svých dětech. Souvislosti pojmu láska jsou však mnohem širší a setkáváme se s ní ve všech oblastech našeho života - osobního i společenského. A pochopitelně že se od toho odvíjí také její různé formy. Od lásky mateřské a rodičovské k lásce bráorské (k lidem), erotické, až k lásce vůči sobě samému nebo lásce k Bohu. Jedno však mají všechny její formy společné. Vídny je určující vědomí sounáležitosti s ostatními lidmi, touha po splynutí s nimi, která je nejmocnějším snažením člověka.

Je to vášeň a síla držící pohromadě lidstvo, každého jednotlivce s jeho rodinou a s celým lidským světem. Bez této touhy bychom byli odsouzeni k šílenství nebo zániku. Bez lásky není života.

Láska se také stala námětem úvah člověka nad smyslem vlastního života od okamžiku, kdy si začal uvědomovat sám sebe a svět jej obklopující a je jako ideál ctnosti přítomna ve všech humanistických náboženstvích a filozofických systémech zaznamenaných od počátku lidstva. Jedině láskou lze překonat překážky mezi lidmi. Dodává člověku sílu, díky níž překonává pocit odloučení a přesto zůstává sám sebou a uchovává si celistvost své osobnosti.

Láska chápána jako nejelementárnější vztah mezi lidmi je podmíněna jediným: schopností každého člověka být v aktivním vztahu k ostatním lidem a z vlastní vůle vyvíjet činnost, která směřuje ke změně. A vůbec nejde o pracovní aktivity, jimiž se člověk snaží překonat pocit vlastní nejistoty, samoty, ctižadosti po uplatnění nebo touhy po penězích, ale aktivity jako projev vlastní nezávislosti a svobody. Jde o projev sily člověka, který jedná z vlastní vůle, ne z donucení. (Všechny myslitelné projevy závisti, žárlivosti, touhy prosadit se za jakoukoliv cenu, lakování... jsou ve své podstatě pasivní.) Nejcharakterističtějším projevem lásky je schopnost dávat, ne přijímat. A vůbec nejde o dávání jako povinnost oběti, u níž schopnost odříkat si nabývá vrchu nad prožitkem radosti.

Již z takto stručně naznačeného vyplývá, že bohatství člověka není podmíněno množstvím majetku, ale právě jeho schopností dávat, která mu zpětně umožňuje prožívat vlastní sílu. Podstata dávání není v oblasti hmotných věcí. Každý kdo dává, dává vlastně sám sebe, dává nejcennější, co má ze svého života; svou radost, svůj humor, pochopení, dává z bohatosti svých zájmů, dává vše, co je v něm živé. Obohacuje druhého a vyvolává v něm něco, co se odráží k němu zpět a co přijímá.

Činí tak i z druhého člověka dárce a oba se mohou radovat nad tím, čemu společně dali život.

Láska se tak stává silou, která opět vyvolává lásku.

Tomáš Steiner

(Zpracováno podle E. Fromm: Umění milovat)